

Sygn. akt I NKRS 171/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania A. T. Z.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 28 października 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w L. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 28,

z udziałem P. G. R.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 11 maja 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 28 października 2021 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. z 2021, poz. 269, dalej: u.KRS, ustawa o KRS), postanowiła w ust. 1 przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie P. G. R. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie

Okręgowym w L. oraz w ust. 2 nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. T. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w L..

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w L., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 28, zgłosili się: P. G. R. - sędzia Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. oraz A. T. Z. - sędzia Sądu Rejonowego w L.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 25 października 2021 r. zespół członków KRS szczegółowo omówił kandydatury i przeprowadził naradę, w wyniku której ocenił, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Zespół postanowił bezwzględną większością głosów rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w L. obie zgłoszone kandydatury tj. P. R. (2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”) oraz A. Z. (2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”).

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że za rekomendacją obydwu kandydatur przemawiały (ocenione łącznie): bogate i wieloletnie doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy prawniczej, pozytywne oceny kwalifikacji, pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w L. kandydatury Pani A. T. Z. oraz wieloletni okres zajmowania stanowisk orzeczniczych przez obydwu kandydatów. Pan P. G. R. nie uzyskał pozytywnej opinii Kolegium Sądu Okręgowego w L., jednakże legitymuje się urozmaiconym doświadczeniem zawodowym oraz doświadczeniem, wynikającym z pełnienia funkcji wiceprezesa.

Podejmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U.

z 2020 r. poz. 2072 ze zm.; dalej: p.u.s.p.).

Rada podejmując niniejszą uchwałę kierowała się także kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym ocenami kwalifikacyjnymi i doświadczeniem zawodowym kandydatów.

Opiniując kandydaturę A. Z. na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w L., Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się w 1968 r. w L.. W latach 1991-1993 była zatrudniona w Sądzie Rejonowym w L. na stanowisku protokolanta. W 1992 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na (...) Uniwersytecie (...) z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w L., we wrześniu 1995 r. złożyła egzamin sędziowski z łączną oceną dobrą. W latach 1995-1997 zajmowała stanowisko asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w B.. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 19 czerwca 1997 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B.. Z dniem 1 października 1997 r. została przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w L.. W latach 1999, 2000, 2003 i 2006 orzekała w ramach jednodniowych delegacji w Sądzie Okręgowym w L.. Od 8 marca 2000 r. do 28 lutego 2001 r. wykonywała nadzór nad legalnością oraz prawidłowością wykonywania orzeczeń o umieszczeniu nieletnich w Schronisku dla Nieletnich w D. i Policijnej Izbie Dziecka w L.. W 2004 r. była delegowana do wykonywania obowiązków sędziowskich w Sądzie Okręgowym w L. na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości. W 2005 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie prawa europejskiego dla sędziów. Z dniem 1 stycznia 2011 r. została przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w L.. W 2011 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. W latach 2015-2016 była kilkakrotnie delegowana do zastępczego pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w L.. Orzekała w VIII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Od 10 maja 2016 r. pełni w kolejnych okresach na przemian funkcję Zastępcy Przewodniczącego i Przewodniczącego VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Rejonowego w L.. Kandydatka orzekała początkowo w przeważającym zakresie w wydziałach cywilnych-rodzinnych, a od 1 stycznia 2005 r. orzeka w pionie pracy i ubezpieczeń społecznych. Podnosi

swoje kwalifikacje zawodowe przez uczestnictwo w szkoleniach.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w L.. Kolegium Sądu Okręgowego w L. na posiedzeniu 3 września 2021 r. wyraziło negatywną opinię odnośnie do kandydatury P. R. (4 głosami „za” oraz 5 głosami „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”), zaś pozytywną opinię odnośnie do kandydatury A. Z. (10 głosami „za” oraz 1 głosem „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” i braku głosów „nieważnych”). Rada, uwzględniając udokumentowany protokolarnie przebieg posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w L. stwierdziła, że zasadniczą przesłanką przedstawionej wyżej oceny było przeznaczenie stanowiska sędziowskiego do pionu pracy i ubezpieczeń społecznych - zgodnego z wieloletnią specjalizacją A. Z.. Podniosła dalej, że jej ocenie podlega ogół okoliczności prowadzących do wyboru określonego kandydata, wśród których przeznaczenie etatu do konkretnego wydziału, jako czynnik zmienny w czasie i nie znajdujący odzwierciedlenia w obwieszczeniu o wolnym stanowisku, nie stanowi ustawowego kryterium różnicującego kandydatów i z tego względu nie może zaważyć o wyniku niniejszego postępowania nominacyjnego.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 28 października 2021 r. kandydatura P. R. otrzymała 9 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” oraz 7 głosów „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów, zaś na kandydaturę A. Z. oddano 6 głosów „za” oraz 1 głos „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji uzasadnienia uchwały KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP P. R. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wieloletnie i zróżnicowane doświadczenie w wykonywaniu obowiązków orzeczniczych, również w ramach delegacji do sądu okręgowego, doświadczenie, wynikające z pełnienia szeregu funkcji administracyjnych, w tym Wiceprezesa Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś., bardzo dobra ocena kwalifikacji, podkreślająca uzyskiwane przez niego wyniki statystyczne, w szczególności w zakresie stabilności i opanowania wpływu, potwierdzające jego

rzetelną, wieloletnią pracę oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w L..

A. Z. od uchwały z dnia 28 października 2021 r. nr (...) w dniu 6 grudnia 2021 r. wniosła odwołanie zaskarżając uchwałę w całości.

Na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, zarzuciła naruszenie art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS poprzez przekroczenie granic swobodnego uznania polegające na pominięciu istotnych kryteriów oceny kandydatów, które polegało na pominięciu wyższych kwalifikacji zawodowych Skarżącej, nieuwzględnieniu znacznie dłuższego okresu Jej pracy orzeczniczej, pominięciu orzekania przez Nią zarówno w ramach pionu cywilno-rodzinnego, pracy i ubezpieczeń społecznych jak też w wydziale karnym oraz na nieuzasadnionym zakwestionowaniu opinii Kolegium Sądu Okręgowego w L.. Ponadto Odwołująca się wskazała, że w uzasadnieniu uchwały nie wyjaśniono, których kryteriów wyboru Skarżąca „nie spełnia w stopniu uzasadniającym przedstawienie do powołania Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej”. W konsekwencji, zdaniem Skarżącej nie zastosowano do oceny jej kandydatury kryteriów oceny kandydatów unormowanych w art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS. Tym samym zaskarżoną uchwałę podjęto bez uprzedniej wszechstronnej oceny okoliczności faktycznych dotyczących kryteriów wyboru wynikających z udostępnionej dokumentacji dotyczącej Skarżącej.

Krajowa Rada Sądownictwa nie złożyła odpowiedzi na odwołanie A. Z..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady

sprawa, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania oceny kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

Z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydatur na urząd sędziego powinno jasno wynikać, że wybór został dokonany według przejrzystych, obiektywnych i mających oparcie w przepisach prawa kryteriów, z wykluczeniem motywacji pozaprawnych

i pozamerytorycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., NO 5/20, LEX nr 3026469). Dlatego też w uzasadnieniu uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia kandydata na urząd sędziego powinno zostać zawarte wskazanie, czy kandydat te ustawowe kryteria spełnia oraz, które z nich zadecydowały o decyzji Rady. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19, podkreślił, że swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Ustawowe kryteria objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego wymienia przede wszystkim art. 63 p.u.s.p. Kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziowskie poszukiwać należy jednak nie tylko w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimalne standardy dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Znaczenie ma również katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego zawarty w art. 35 ust. 2 u.KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 24 czerwca 2015 r., III KRS 21/15; 7 lutego 2019 r., I NO 44/18). Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), a przy ocenie kandydatur uwzględnia się ocenę kwalifikacji kandydatów, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS). Uzasadnienie uchwały pozwala dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów przez Sąd Najwyższy.

W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty

dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Należy podkreślić, że żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być także redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Odnosząc się do zarzutu pominięcia przez Radę istotnych kryteriów oceny kandydatów, należy przypomnieć, że Rada ma obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy, który oznacza, że KRS nie może pominąć istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub z wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani też dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 27 września 2019 r., I NO 78/19).

W rozpoznawanej sprawie, w charakterystyce obydwu kandydatów (w tym Skarżącej), obszernie opisano ich doświadczenie zawodowe, uwzględniając zarówno doświadczenie orzecznicze, jak i pozostałe doświadczenie, a także zawarto informacje o podnoszeniu kwalifikacji. Pisemne motywy uchwały nie mogą być przy tym powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 40/14; z 1 marca 2015 r., III KRS 8/15; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19) zwłaszcza, że członkowie KRS przystępując do oceny poszczególnych kandydatów dysponują całością dokumentacji dotyczącej każdej z ocenianych osób.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała w uzasadnieniu uchwały, że dokonała wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności sprawy. Rada uwzględniła, że A. Z. legitymuje się dłuższym, dwudziestosześcioletnim, doświadczeniem orzecznictwem w przeważającym zakresie w wydziałach cywilno-rodzinnych oraz w pionie pracy i ubezpieczeń społecznych. Legitymuje się doświadczeniem, wynikającym z pełnienia funkcji (m.in. przewodniczącej wydziału) oraz z delegacji do Sądu Okręgowego w L.. Uzyskała pozytywną ocenę kwalifikacji, w której podkreślono bardzo dobrą stabilność jej orzecznictwa, przy znikomej liczbie spraw uchylanych do ponownego rozpoznania oraz spraw zmienionych.

W uzasadnieniu uchwały Rada podała, że kandydatka biorąca udział w konkursie spełnia wymagania ustawowe przewidziane w art. 63 § 1 p.u.s.p. Podejmując uchwałę KRS, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym ocenami kwalifikacyjnymi i doświadczeniem zawodowym kandydatów.

Jak już wyżej wskazano, Rada wyjaśniła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP P. R. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wieloletnie i zróżnicowane doświadczenie w wykonywaniu obowiązków orzecznictwowych, również w ramach delegacji do sądu okręgowego, doświadczenie, wynikające z pełnienia szeregu funkcji administracyjnych, w tym wiceprezesa Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś., bardzo dobra ocena kwalifikacji, podkreślająca uzyskiwane przez niego wyniki statystyczne, w szczególności w zakresie stabilności i opanowania wpływu, potwierdzające jego rzetelną, wieloletnią pracę oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w L..

Wobec powyższego nie jest uzasadniony zarzut Skarżącej, że Rada nie dokonała wszechstronnego rozważenia sprawy oraz że pominęła lub nie zbadała udostępnionej dokumentacji.

Argumentacja Skarżącej przedstawiona dla uzasadnienia postawionych zarzutów, sprowadza się do wykazania, że uzyskane przez nią doświadczenie zawodowe oraz podnoszenie kwalifikacji w postaci studiów podyplomowych powinny być zdecydowanie wyżej ocenione w przedmiotowym konkursie, a w konsekwencji to Skarżąca powinna być wskazana przez KRS z wnioskiem o powołanie.

Przede wszystkim, ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem, determinowanej przez kryterium legalności, kompetencji kontrolnej Sądu Najwyższego względem uchwał Krajowej Rady Sądownictwa (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS). Jednocześnie, kryterium zgodności z prawem obejmuje również poszanowanie podstawowych zasad prawnych i zakaz stosowania niedozwolonych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Sąd Najwyższy nie ma również kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych kandydata. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia wspomnianego urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20).

Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania, jeśli skarżący nie wykazał naruszenia prawa, lub okoliczności, które potwierdzałyby zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08; 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19). Zakres kognicji Sądu Najwyższego nie pozwala mu na zastępowanie swoją oceną, oceny dokonanej przez KRS, o ile tej ostatniej nie można zarzucić naruszenia prawa.

Odnosząc się zaś do podniesionej przez Skarżącą okoliczności, że zakwestionowanie uzyskanej przez nią pozytywnej opinii Kolegium Sądu Okręgowego w L. przez Krajową Radę Sądownictwa było bezpodstawne, podnieść trzeba – jak już wyżej wskazano – że Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy (art. 33 ust. 1 u.KRS), a w ramach oceniania kandydatur uwzględnia się opinię kolegium właściwego sądu (art. 35 ust. 2 u.KRS), przy czym

opinia ta przy podejmowaniu decyzji przez Radę nie musi mieć znaczenia decydującego, a samo decydowanie o stopniu jej znaczenia należy do wyłącznej kompetencji Rady.

Wobec powyższego nie można zarzucić Radzie, że przyjęte przez nią kryteria nie mieszczą się w granicach wynikających z art. 35 u.KRS oraz że uwzględniając je Rada nie dokonała wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy.

Z powyższych względów, wobec niewystąpienia sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.